τούς ἤθελε ὅλους ἀδερφούς, μήπως φαντάστηκε ποτές πῶς πρέπει γι' αὐτὸ νά τούς ἀλλάξῃ πρῶτα τή γλῶσσα ;

Μακάρι νὰ τὰ νοιώσουν αὐτὰ οἱ στενοκέφαλοί μας πατριῶτες. Καλὰ θὰ κάνουν νὰ μελετοῦνε τὸ ἀγγλογλωσσο φύλλο.

Γειά σου

Σ

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ (*)

Φίλε μου κ. Ταγκόπουλε,

Μὲ μεγάλη μου ἀγανάκτηση, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, διαβάζω σὲ κάποια λαχανόφυλλα μεγαλόσχημα τῆς Ἀθήνας, ἕνα σωρὸ μωρολογίες καὶ μπερμπαντιές, γιὰ τὴν «Ἐπιχορήγηση τῶν Πριγκήπων».

Σαλιαρίζουν, φωνάζουν, βρίζουν χωρὶς νὰ θέλουν, αὐτὰ τὰ λαχανόφυλλα, νὰ μᾶς ποῦν τί ζητοῦν νὰ πετύχουν. Θέλουν ἀναρχία ; θέλουν δημοκρατία ἢ νὰ στραβώσουν τὴ γνώμη τοῦ Λαοῦ —πάει, πέρασαν αὐτοὶ οἱ καιροὶ — ἢ πάλε ζητοῦν κάτι ἄλλο ποὺ ντρέπονται νὰ τὸ ποῦν ; Ἔπειτα δὲ μὲ τί δικαίωμα ἐκφράζουν τὴ γνώμη τους οἱ κ. Ταρταρῖνοι, γιὰ γνώμη ἑνὸς Λαοῦ, ποὺ σέβεται καὶ ἀγαπάει τὴ Βασιλική του Οἰκογενεια, γιατὶ εἶναι σωστὸ καὶ πρέπει νὰ τὸ κάμνῃ ἕνας Λαός, ποὺ ἔχει μεγαλεῖο, δόξα καὶ μέλλον.

Σοῦ φωνάζουν τάχα γιὰ φτώχια καὶ γιὰ φόρους, ἐνῶ κάθε μέρα βρίζουν τὴ συναλλαγή, ἐνῶ τὰ ἑκατομμύρια τρώγονται ἀπὸ κηφηναριὸ ὑπαλλήλων, καθὼς τὰ ρώναξε προχτὲς στὴ Βουλὴ ὁ παλιὸς Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν κ. Βουδούρης.

Σοῦ ρωνάζουν γιὰ στρατό, ἐνῶ σὰν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὸς ὁ στρατὸς καὶ νὰ πολεμήσῃ, στὴν πρώτη γραμμή του, στὴ φωτιὰ θὰ εἶναι τὰ Ἑλληνόπουλα οἱ Πρίγκηπες, καθὼς ὁ Διάδοχος στὸ Δομοκὸ μὲ τὸ πρίγκηπα Νικόλαο τὸ 1897. Σοῦ ρωνάζουν τάχα γιὰ Ἐθνικὲς Ἰδέες, ἐνῶ ὡς τὰ χτὲς τὰ ἴδια τὰ πεντάρικα φύλλα ρώναζαν ὅτι δὲν ἔχουμε πρέσβεις καὶ μὲ τοὺς πρέσβεις μας ποτὲ δὲν πετύχαμε τίποτα καὶ ὅ,τι κατορθώσαμε, τὸ κερδίσαμε μὲ μὴ δύναμη τῆς Δυναστείας μας. Καὶ ἐνῶ ξέρουν ὅλα αὐτὰ καὶ ἀκόμη περισσότερα σοῦ μάσσοῦν καὶ σοῦ ξερνοῦν μὲ ἀναίδεια τελευταίου βλάκα κάθε λογῆς μωρολογα νομίζοντας πῶς ἔτσι θὰ ποτίσουν μὲ φαρμάκια τὴν ἀγάπη τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Βασιλικῆς οἰκογένειας καὶ θὰ χωρίσουν τὸν ἱερὸ δεσμὸ τῶν δύο αὐτῶν ἐξουσιῶν. Καὶ ἀκόμα τολμοῦν, οἱ ἀντρόπιαστοι, νὰ σοῦ λέγουν πῶς «ἡ Ἑλλὰς γίνηκε τιμάριον τῆς Αὐλῆς» καὶ σοῦ κάνουν καὶ Δημοψηφίσματα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καὶ ταχυδακτυλουργικὰ τῆς πεντάρας ἢ δεκάρας, γιὰ νὰ μπορῇ ὁ κάθε Φασουλῆς καὶ χυδαῖος νὰ σοῦ λέγει ἐλεύτερα τὶς ἰδέες του καὶ νὰ κοπανᾷ ἀνόητα λόγια καὶ βρισιές, γιὰ τοὺς Πρίγκηπες καὶ τὴ Δυναστεία μας, ποὺ κάθε ἀληθινὸς πατριώτης τὴν ἔχει καμάρι κι' ἐθνικὸ φυλακτό.

Κέρκυρα.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Δημοδιδάσκαλος

(*) Δημοσιεύεται στὸ τέλος τοῦ φύλλου γιατὶ μᾶς σταλθηκε ἀργά.

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

«Ὁ νέος βοηθὸς ἀνέλαβεν ἀπὸ χθὲς τὰ καθήκοντά του, δημοσιευθέντος τοῦ διατάγματος εἰς τὴν «Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως» καὶ ὁρκισθέντος ἐνώπιον τοῦ κ. Πρυτάνεως».

(«Ἀκρόπολη» 7 τοῦ Φλεβάρη, σελ. 2, στηλ. 1, ἀράδα 11—15).

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Κάποιος ἀστεῖος ρεπορταράκος μᾶς καταδιασκέδασε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τρίτης γράφοντας διάφορες δημοσιογραφικὲς ἀηδίες, ἀπὸ τὶς συνηθισμένες, γιὰ τὴν «Ἄρρωστη Δούλα» τοῦ Ψυχάρη καὶ γιὰ τὴν «Μπομπὴ» τοῦ Πασαγ ἄννη.

— Ἀποροῦμε πῶς ὁ φίλτατος καὶ πολυαγαπημένος Τιμ. Σταθόπουλος — ποὺ δὲν εἶναι στὶς ἀρχές του καθόλου Ἀσταθόπουλος (τὸ παρανόμι χύθηκε στὸ ἴδιο καλοῦπι τοῦ Ξεψυχαρη καὶ Πατσογιάννη ποὺ μεταχειρίζεται ἡ «Ἀκρόπολη») ἐπιτρέπει στὰ παλιόπαιδα νὰ γράφουν τέτιες ἀνοησίες καὶ δὲν τοὺς τραβᾶει λίγο τ' αὐτάκια.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη.

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Περαίας 1, Ἐπαρχίες 5.
Λαβωμοί. Ἀθήνα 6, Περαίας 4, Ἐπαρχίες 3.
Κλεψιές. Ἀθήνα 5, Περαίας 3, Ἐπαρχίες 2.
Ἀπαγωγές. Ἀθήνα 3, Ἐπαρχίες 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κεφ. Κέρκυρα. Λάβαμε ἀπὸ τὸν κ. Σωτ. τὴ συντρομή σας τοῦ 907 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. — κ. Μ. Φιλ. Ἔξοχο τὸ ἄρθρο γιὰ τὸ «Χρῖστος» καὶ θὰ μπεῖ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δυὸ φύλλα. Γειά σου ! — κ. Ἀλεξαντρινό. Παραξενεύεσαι γιὰ τὰ Κουτούπια κατορθώματα στὴν Ἀλεξάντρα, μὰ ἐδῶ, ποὺ ξέρουμε κάπως καλύτερα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράματα, τὰ βρίσκουμε φυσικώτατα καὶ γελοῦμε. Κάτι ὅμως θὰ γραφτεῖ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα στὸ ἄλλο φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» κ' ἔτσι μπαίνουν τὰ πράματα στὴ θέση τους.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, πέντε ἡ ὥρα τἀπόγεμα, μπῆκε ἡ Κατινούλα στὸ ἐργαστήρι. Χάρηκε ποὺ τὴν εἶδε. Καὶ βέβαιά ! Ἐχτὲς τὸ βράδυ στὸ κρεββάτι καὶ νὰ τηνε πάλε στὸ ποδάρι. Ἐρχόντανε ἀπ' ὄξω ἡ Κατινούλα. Τὴν εἶχε πάει ἀμέσως ἡ Ἄννα στοῦ κ. Λανέζου, νὰ μάθῃ τί τρέχει, νὰ τοῦ ζητήσῃ κι ὁδηγίες γιὰ τὴ διαμονή τους στὴν ἐξοχή. Ὁ κ. Ἀντρέας τῆς παράγγειλε λοιπό, σὰ γυρίσῃ, νὰ τοῦ πῇ τί τοὺς εἶπε ὁ γιατρός. Μοιάζει μάλιστα, τὸ πρωΐ, σὰ νάνυπομονοῦσε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὰ καθέκαστα, ἐπειδὴ τοῦ φαινότανε ἀξήγητη καὶ δίχως λόγο ἡ ψεσινὴ θέρμη, καὶ θέλησε νάκούσῃ νέα προτοῦ μιλήσῃ μὲ τὴν Ἄννα, ποὺ εἶχε ψούνια ὡς τὸ βράδυ καὶ τὴν προσμένανε μόνο γιὰ τὸ φαγί. Τώρα, σὰ νάποξεχνοῦσε ἄξαφνα κι ἀνυπομονησιὰ καὶ θέρμη. Ἀφοῦ τὴν ἔβλεπε ὄρθια, τί νὰ γυρέβῃ καὶ νὰ παραγυρέβῃ ; Φτάνει Ἔτσι ὁ ἄθρωπος πιώτερο πάντα κυβερνιέται μὲ τὰ μάτια παρὰ μὲ τὸ νοῦ· ἀπὸ ὕλη λὲς ὡς κ' ἡ ψυχή του. Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι ποὺ βυθισμένος στὶς φημερίδες του, μήτε μὲ τὰ μάτια του καθαφτὸ δὲν ἔκρινε, ἀφοῦ μόλις τὴν κοίταξε καὶ τὴ ρώτησε πολὺ ἀθῶα·

—«Αἴ ! Κατινούλα μου, ἄ δὲν εἶσαι κουρασμένη μὲ τὸ παραπάνω, ἔλα λιγάκι νὰ μὲ βοηθήσῃς, νά, πιάσε δῶ τὸ χαρτάκι ποὺ ἔπεσε, φέρε μου τὸ σπάγγο ἐκεῖ, σήκωσέ μου τὸ σιχαμένο τὸ καρτόνι ποὺ ξεγλίστρησε. Στὸ μεταξύ, μοῦ τὰ δηγᾶσαι».

Τί ἔλεγε ἡ *Κυρία* ; —«Δὲν πρέπει ποτὲς νὰ τὸν ταράζουμε στὴ δουλειά !» Τὸ πρόσταζε ὁ τάφος, ἔσκυφτε τὸ κεφάλι της ἡ ζωή, κ' ἡ Κατινούλα μάζωνε τὶς φημερίδες, τοῦ τὶς ἔδινε ὁλοπρόθυμη, ἀφοῦ τοῦ ἀποκρίθηκε πρῶτα·

—«Ὄχι, δὲν εἶμαι κουρασμένη».

Κ' ἐνῶ ἀράδιαζε τὰ φύλλα νὰ τὰ ταιριάξῃ, κουβέντιαζε ξέθαρρα μαζί της γιὰ τὸν κ. Λανέζο. Κάποτες μοιάζει ἀλήθεια σὰ νὰ εἴμαστε σ' ἕνα μέρος κ' ἡ ψυχή μας κι ὁ νοῦς μου κι ὅλα μας νὰ εἶναι μίλια μακριά. Πρόσεχε, δὲν πρόσεχε στὰ λόγια της; Μυστικό. Μυστικὸ καὶ γιὰ τὸν ἴδιο. Μὲ τὰ σωστά του ὅμως, μάλιστα καὶ μὲ κάποιο κρύφιο καμάρι, ποὺ παίρνανε τὰ πράματα τὸν ἴσιο δρόμο, μὲ κάποιο καμάρι τῆς καρδιᾶς, ὅ τι λόγο τοῦ κ. Λανέζου κι ἂν τοῦ ἀνάφερνε ἡ Κατινούλα, κάθε του λόγο τὸν παινοῦσε, τὸν ἔγκρινε, τονὲ σκόλιαζε μ' ἕνα·

—«Καλὸ ἀφτό ! Πολὺ καλά ! Μπράβο !»

Κ' ἔπειτα πάλε τὴ δουλειά του, ἡ μύτη πιὰ μέσα στὶς φημερίδες. Καὶ πειδὴ κόντεβε νὰ τελειώσῃ, τῆς εἶπε μὲ καλοσύνη·

«Αἴ ! ὥρα σου καὶ νὰ ξεκουραστῇς».

Ὅταν ἡ Κατινούλα βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι στὴν ἀβλή, ἀντριμώθηκε μὲ μιὰ παλιὰ φιληνάδα τῆς Ἄννας, ποὺ ἐρχότανε βίζιτα καὶ ποὺ τρόμαξε ἀμα εἶδε τὸ κορίτσι.

—«Μὰ τί ὄψη ποὺ μοῦ τὴν ἔχεις σήμερα ! Τί χάλια εἶναι ἀρτα ; Ἔλα νὰ μοῦ δείξῃς καὶ τὴ γλῶσσα σου. Ἐλεεινή ! Ἐσύ, παιδάκι μου, πρέπει ἀμέσως νὰ πέσῃς στὸ κρεββάτι, νὰ ζεσταθῇς !»

Ναί, κρύωνε ἀλήθεια ἡ καημένη. Ἀνέβηκε στὴν κάμερή της, ἔπεσε κι ἀφοῦ ξαπλώθηκε, ἀναπέρασε μὲ τὸ νοῦ της ὅλα τὰ ἱστορικὰ τῆς ἀπογεματινῆς ἐκείνης στοῦ κ. Λανέζου Μέρα φριχτή. Σὰ νὰ τὴν ἀποφάσισε ὁ γιατρὸς καὶ σώνει. Πήγανε μὲ τὴν Ἄννα. Παραπονέθηκε πρῶτα ἡ Κατινούλα πῶς τῆς πονοῦσε τώρα καὶ τὸ σκέλι της κάπου, πῶς τῆς ἔβγαινε ἄξαφνα σπυρὶ ἄσπρο καὶ μάζωνε. Τόντις ὁ κ. Λανέζος, ἐνῶ τὴ χειρουργοῦσε, τὴ λάβωσε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μὲ τὸ σμιλί του καὶ στὸ σκέλι. Ἐννοεῖται δυσαρεστήθηκε ὁ ἄθρωπος ποὺ τὄκαμε καὶ γι' ἀφτὸ τὴ βεβαίωσε, σὰν κοίταξε τὴν πληγούλα, πῶς δὲν εἶναι τίποτα. Ὕστερα ἡ Κατινούλα τὸ γύρισε τὸ μεταγύρισε, δίσταξε, τέλος τὸ κατάφερε, τὸ εἶπε. Νά, ἔπρεπε τὸ νεφρί της νὰ τῆς κόψῃ, νὰ γλυτώσῃ, ποὺ ἐννοιωθε ἀδυναμία ὁλοένα, ποὺ τὸ κεφάλι της πάντα ζαλισμένο, ποὺ τὰ νερά της νερὰ δὲν εἴτανε, παρὰ ἔμπυο μοιάχο, σκπίλα καὶ σκπίλα. Δὲν τὸ φώναζε ὅμως μὲ τὸ θάρρος, μὲ τὴν ἀπελπισιὰ ποὺ τὸ εἶχε φωνάζει στὸν κ. Ἀμάρο, γιατὶ σκιαζότανε μπροστὰ στὴν Ἄννα, γιατὶ τὸν μπιστεβότανε περισσότερο, γιατὶ ἐβγενικὰ τῆς φέρθηκε στὴν κλινική. Ὁ γιατρὸς τὶς ἡσύχασε καὶ τὶς δυό· μὲ τὸ ἴδιο ἀχ ! τὸ χαμόγελο-ἐκεῖνο τοῦ κ. Ἀμάρου — φαίνεται πῶς τὸ ἀπάγγελμα τὸ φέρνει σὲ κάτι κρίσιμες στιγμὲς ἀπάνω στὰ χείλια τους ὁλωνῶνε — μὲ τὸ γλυκὸ καὶ μακρόπειρο χαμόγελο ποὺ φρίκιασε ἡ ἄρρωστη σὰν τὸ ξαναείδε ἀπαράλλαχτο, ἴσως κιόλας πιὸ ψυχρό, ἥσυχα καὶ φιλικὰ τῆς εἶπε πῶς τὰ φανταζεται, πῶς τόσο ἀχαμνὰ δὲν εἶναι τὰ πράματα, τὴν ὡδήγησε κιόλας σ' ἕνα καμαράκι δίπλα, τὴν παρακάλεσε νὰ καθίσῃ καὶ τῆς ἀπόδειξε τὸ πίστεβε ἄραγες ὁ ἴδιος ; πως ἔμπυο πάρα πολὺ δὲν ἔχει. Κι ἄρχισε τότες μακαινὲς κουβέντες μὲ τὴν Ἄννα.

Ἔβρεχε ὄξω δυνατά. Ὅσο μιλοῦσε ὁ γιατρὸς κι ἀράδιαζε ὅρους ἐπιστημονικοὺς τῆς γιατρικῆς ποὺ μόλις τοὺς ἔπαιρνε τἀρτί της, καρφωνε δὲν ξέρω γιατὶ τὰ μάτια της ἡ Κατινούλα στὸ παραθύρι. Πετούσανε δυὸ τρεῖς σπουργῖτες δῶθε κεῖθε. Ἀχ ! ὁ ἀέρας τούρανοῦ ! Ἀχ ! ἡ λεφτεριά ! Ἡ βροχὴ λές, καὶ τῆς λαλοῦσε τὴ λαλιὰ ποὺ συνεδένει μὲ τὴ φύση τἀπλοϊκὰ τὰ πλάσματα καὶ τὴ γρικοῦνε τὴ λαλιὰ τῆς φύσης, γιατὶ βρίσκουνται πιὸ σιμά της ἀπὰ μᾶς. Τῆς φάνηκε τῆς Κατινούλας σὰ νὰ εἶχε φωνὴ κάθε σταλματιὰ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε ἀπάνω στὰ τζάμια, τῆς φάνηκε σὰ νὰ τὄγραρε ὁ καιρός, πῶς ἔπρεπε τώρα τώρα, κι ὄχι τάχα πιὸ ὕστερα, νὰ λυτρωθῇ.

Ὁ κ. Λανέζος ποὺ στὴ βροχὴ δὲν πρόσεχε, περάτωνε τὴ μακρινή του τὴν ὁμιλία μὲ τἀκόλουθα λόγια·

—«Βιάση καμιά, Κυρία μου, δὲν ὑπάρχει. Ἂν ἡ θερμοκρασία τῆς ξεπεράσῃ τοὺς 39ο, μοῦ μηνᾶτε. Φρόνιμο νὰ μείνῃ ἀκόμη καμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες ἡ ἄρρωστη μαζί σας στὸ Παρίσι, ἀφοῦ καὶ τοῦ λόγου σας δὲ φέβγετε ἀμέσως. Ἔπειτα, πηγαίνετε μὲ τὴν ἡσυχία σας στὴν ἐξοχή, κάθεστε τρεῖς μῆνες, καθὼς τὸ συνηθίζετε, ὡς τὸν Ἅη Δημήτρη. Τότες, σὰ δυναμώσῃ, γίνεται τὸ χειρούργημα — νὰ μὴν τῆς χαλάσουμε τὸ χατίρι. — Τὴ φρασούλα του ἀφτή, ὁ κ. Λανέζος τὴν εἶπε χαδεφτικά, κοιτάζοντας τὴ φτωχιά του τὴν πελάτισσα — Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ δυναμώσουμε, παιδί μου».

(ἀκολουθεῖ)